

זרע שמשון
רבי שמשון היים
ב"ר נחמן מיכאל נחמני זצ"ל
הבטיח למי שילמדו בספריו:
תשלומי חן וחסד ושלמא רבא
מן שבאי וענינים תראנה בנים
ובני בנים כשתלי זיתים סביב
לשולחנכם, הכמים ונבונים
ובתים מלאים כל טוב, גם עושר
גם כבוד לא יסופו מזרעכם וכו';
בני היי ומוזני טבי.

מלא העומר
רבי אריה לייב ב"ר משה
צינץ זצ"ל ביקש קודם
פטירתו שיתנו לו דף ורשם
בשארית כוחותיו:
מי שישתדל בהדפסת ספרי אהיה לו
למליץ, וכן הנה"ק רבי צדוק הכהן
מלובלין וז"ל: הבטיח הגאון שיעשה
טובה לכל הגושתלים והמטייעים
הרוצאת חיבוריו לאור, וכן היה באמת.
עשה טובה לכולם.
(הקדמה למלא העומר)

אבני נזר
רבי אברהם ב"ר זאב
נחום בורנשטיין זצ"ל
הבטיח קודם פטירתו:
אם ילמדו בספרים שלי,
אהיה למגן ולעזר גם אחר פטירתי
ממש כמו בחיים.
(ארץ צבי להגה"ק מקו"יגלוב עה"ת
עמוד רמ"ב) וכן"כ השם משמאל:
ובטח יהיה למליץ ישר
למיימנים בה

ילקוט סופר
רבי יוסף לייב ב"ר אליעזר
זוסמאן סופר זצ"ל
כתב בצוואתו למי שילמדו או יפרסם דבריו
אני אטיב עמוהו להמליץ טוב בעדם
לפני אל חי, ואם יבואו על קברי
יתפללו ויאמרו איהו מזמורי תהלים
ג"כ אשתחוה גם אני לפני שמוע
קול בכיות עמו ישראל בהחמים
ואצטרף תפילתי עמהם
לטוב להם כל הימים

לב העברי
רבי עקיבא יוסף
ב"ר יחיאל שלעזינגר זצ"ל
כתב בצוואתו
בקשתי שטוחה שישתדלו
להדפיס ספרים שלי, ואני
תפילה להש"ת, צעק לבי אל ה'
בין בחיי בעוה"ז, ובעוה"ב אם
יהיה בכוחי, אקוה שלא להיות
כפוי טובה ח"ו, ובעולם האמת
אקוה כי לא יבושו בי תומכי.

מלא העומר
רבי אריה לייב ב"ר משה
צינץ זצ"ל ביקש קודם
פטירתו שיתנו לו דף ורשם
בשארית כוחותיו:
מי שישתדל בהדפסת ספרי אהיה לו
למליץ, וכן הנה"ק רבי צדוק הכהן
מלובלין וז"ל: הבטיח הגאון שיעשה
טובה לכל הגושתלים והמטייעים
הרוצאת חיבוריו לאור, וכן היה באמת.
עשה טובה לכולם.
(הקדמה למלא העומר)

אבני נזר
רבי אברהם ב"ר זאב
נחום בורנשטיין זצ"ל
הבטיח קודם פטירתו:
אם ילמדו בספרים שלי,
אהיה למגן ולעזר גם אחר פטירתי
ממש כמו בחיים.
(ארץ צבי להגה"ק מקו"יגלוב עה"ת
עמוד רמ"ב) וכן"כ השם משמאל:
ובטח יהיה למליץ ישר
למיימנים בה

ילקוט סופר
רבי יוסף לייב ב"ר אליעזר
זוסמאן סופר זצ"ל
כתב בצוואתו למי שילמדו או יפרסם דבריו
אני אטיב עמוהו להמליץ טוב בעדם
לפני אל חי, ואם יבואו על קברי
יתפללו ויאמרו איהו מזמורי תהלים
ג"כ אשתחוה גם אני לפני שמוע
קול בכיות עמו ישראל בהחמים
ואצטרף תפילתי עמהם
לטוב להם כל הימים

מלליצי יין עשיר

אתוון דאורייתא
רבי יוסף
ב"ר יהודה ענגיל זצ"ל
העיד חתנו הגאון רבי יצחק
מנחם מארגענשטערן זצ"ל
בהספרו
רבינו בטרם עלה השמימה
הבטיח כל מי שייסע בהדפסת
החיבורים שלו יהיה לו למליץ
ישר בעולם העליון

מלא העומר
רבי אריה לייב ב"ר משה
צינץ זצ"ל ביקש קודם
פטירתו שיתנו לו דף ורשם
בשארית כוחותיו:
מי שישתדל בהדפסת ספרי אהיה לו
למליץ, וכן הנה"ק רבי צדוק הכהן
מלובלין וז"ל: הבטיח הגאון שיעשה
טובה לכל הגושתלים והמטייעים
הרוצאת חיבוריו לאור, וכן היה באמת.
עשה טובה לכולם.
(הקדמה למלא העומר)

אבני נזר
רבי אברהם ב"ר זאב
נחום בורנשטיין זצ"ל
הבטיח קודם פטירתו:
אם ילמדו בספרים שלי,
אהיה למגן ולעזר גם אחר פטירתי
ממש כמו בחיים.
(ארץ צבי להגה"ק מקו"יגלוב עה"ת
עמוד רמ"ב) וכן"כ השם משמאל:
ובטח יהיה למליץ ישר
למיימנים בה

ילקוט סופר
רבי יוסף לייב ב"ר אליעזר
זוסמאן סופר זצ"ל
כתב בצוואתו למי שילמדו או יפרסם דבריו
אני אטיב עמוהו להמליץ טוב בעדם
לפני אל חי, ואם יבואו על קברי
יתפללו ויאמרו איהו מזמורי תהלים
ג"כ אשתחוה גם אני לפני שמוע
קול בכיות עמו ישראל בהחמים
ואצטרף תפילתי עמהם
לטוב להם כל הימים

די שטערקסטע סגולה פאר אלע פראבלעמען

פארוואס האב איך פראבלעמען אין שטוב?
פארוואס גייט מיך אזוי שווער מיט פרנסה?
פארוואס האב איך צער גידול בנים?
פארוואס קען די דאקטער מיך נישט העלפען?
פארוואס האב איך נישט קיין מזל?

תירוץ

זייל די מקטריגים לאזען נישט אז מיינע תפילות זאלען נתקבל ווערען
וואס איז די עצה? זיך איינקויפען מליצי יושר!

צדקת הצדיק
רבי צדוק
ב"ר יעקב רבינוביץ זצ"ל
אמר קודם פטירתו
שמבטיח כמו הבטחת בעל
מלא העומר שמי שידפיס
דבריו יהיה לו למליץ ישר

מלא העומר
רבי אריה לייב ב"ר משה
צינץ זצ"ל ביקש קודם
פטירתו שיתנו לו דף ורשם
בשארית כוחותיו:
מי שישתדל בהדפסת ספרי אהיה לו
למליץ, וכן הנה"ק רבי צדוק הכהן
מלובלין וז"ל: הבטיח הגאון שיעשה
טובה לכל הגושתלים והמטייעים
הרוצאת חיבוריו לאור, וכן היה באמת.
עשה טובה לכולם.
(הקדמה למלא העומר)

אבני נזר
רבי אברהם ב"ר זאב
נחום בורנשטיין זצ"ל
הבטיח קודם פטירתו:
אם ילמדו בספרים שלי,
אהיה למגן ולעזר גם אחר פטירתי
ממש כמו בחיים.
(ארץ צבי להגה"ק מקו"יגלוב עה"ת
עמוד רמ"ב) וכן"כ השם משמאל:
ובטח יהיה למליץ ישר
למיימנים בה

ילקוט סופר
רבי יוסף לייב ב"ר אליעזר
זוסמאן סופר זצ"ל
כתב בצוואתו למי שילמדו או יפרסם דבריו
אני אטיב עמוהו להמליץ טוב בעדם
לפני אל חי, ואם יבואו על קברי
יתפללו ויאמרו איהו מזמורי תהלים
ג"כ אשתחוה גם אני לפני שמוע
קול בכיות עמו ישראל בהחמים
ואצטרף תפילתי עמהם
לטוב להם כל הימים

זייט מקיים די צוואה פון די זרע שמשון, פלאצקע גאון, אבני נזר, ילקוט סופר, צדקת הצדיק, לב העברי, רבי יוסף ענגיל, רעננה רב,
און ר' יחזקאל אברמסקי, ר' זבולון המבורגר זצ"ל וואס האבען מבטיח געווען צו זיין מליצי יושר
פאר ווער עס וועט פארשפרייטען אדער לערנען זייערע ספרים.

זרע שמשון

לע"נ הרה"ק המקובל המלוב"ן ר' רפאל ב"ר אברהם ריס ז"ע

את אשר תבך מבוך ואת אשר תאור יואר. צ"ב מדוע לענין הברכה כתיב 'מבוך' בלשון הוה, ולענין הקללה כתיב 'יואר' לשון עתיד. וז"ל לפי מה
שכתב רש"י (שמות ד:ז) שבתחילה כתיב 'זיוציאה והנה ידו מצורעת כשלג', דמשמע שרק אחר שהוציאה נעשית מצורעת, ולבסוף כתיב 'זיוציאה מחיקו
והנה שבה כבשרו', דמשמע דכשהוציאה מחיקו אף שעדיין לא הוציאה לגמרי כבר שבה כבשרו. דהיינו משום שמדה טובה מרובה וממהרת לבוא ממידת
פורענות, ולכך הצרעת נעשתה רק אחר שהוציאה לגמרי, אך הריפוי היה מיד כשעדיין היה בפנים, עכ"ד. ולפי"ז ז"ל אף הכא דלענין הברכה, דכשתחיל
לבך, מיד חלה הברכה עוד לפני שסיים את הברכה, ותוך כדי הברכה הרי הוא כבר 'מבוך', אך כשמקלל, אינה חלה רק לאחר סיום קללותיו, נמצא
דרק כשיסיים את קללותיו המתקלל יהיה מקולל, ולכך כתיב 'יואר', כי בשעת הקללה עדיין אינו מקולל. (זרע שמשון אות א').

עתה לכה קבה לי אותו. וברש"י: בלעם היה שונא אותם יותר מבלק, שהרי בלק לא אמר אלא 'לכה ארה לי את העם', ואילו בלעם אמר 'קבה', ו'קבה'
קשה מ'ארה', ע"כ. וקשה שהרי מצינו שגם בלק אמר לבלעם בלשון 'קבה', דכתיב (כג:יא) 'ויאמר בלק אל בלעם וגו' לקוב אויבי קראתיך'. וז"ל שאכן
זה היה עומק הכוונה של טענת בלק לבלעם, הרי 'לקוב אויבי קראתיך', שהרי אני קראתיך רק מפני שהייתי יודע שאתה שונא אותם יותר ממני, ולכך
הייתי בטוח שאף כשאני אומר לך מעט, והיינו בלשון 'ארה', אבל אתה מרוב השנאה שיש לך אליהם, תוסיף ותקללם בלשון 'קבה', ועכשיו אדרבה, לא
די שלא קללתם, אלא עוד ברכת אותם. (זרע שמשון סוף אות ד').

לע"נ הרבנית מסקולען ריזל ב"ר מנחם זאב ז"ל י"צ ז' תמוז

וישלח משה מלאכים מקדש וגו' והנה אנחנו בקדש עיר קצה גבולך, נעברה נא בארצך, לא נעבור בשדה ובכרם וגו' דרך המלך נלך. נראה מה שהודיע משה רבינו ד'אנחנו בקדש עיר קצה גבולך', אפשר כי למען לא יפג לבו כי מחנה רב איך אפשר שלא יעברו בשדות וכרמים. ואולם כבר אמר בזה (ח"א דף רכה:): שבמדבר היה עמהם אוירא דארץ ישראל, וטבע ארץ ישראל דמועט מחזיק את המרובה, ולא אמר אדם 'צר לי המקום שאלין בירושלים', וכן בסלע הקהיל כולם אל פני הסלע. לזה אמר 'הנה אנתנו בקדש עיר קצה גבולך', שכולם הם בקדש אפילו שהיא עיר קטנה בקצה הגבול, ולכן ראוי לך שתאמין שנלך בדרך המלך ולא נטה ימין ושמאל עד אשר נעבור גבולך.

והפשט את אהרן וגו' ואהרן יאסף ומת שם. מה שכתב 'שם', נראה כי אמרו חז"ל (ב"ב קטו.): דרש ר' פנחס בן חמא, מאי דכתיב 'וְהָיָה שִׁמְעוּ בְּמִצְרַיִם כִּי שָׁכַח דָּוִד עִם אֲבוֹתָיו, וְכִי מֵת יוֹאֵב שֵׁר הַחֲבָא'. מפני מה בדוד נאמרה בו שכיבה, וביואב נאמרה בו מיתה? דוד שהניח בן - נאמרה בו שכיבה, יואב שלא הניח בן - נאמרה בו מיתה. ויואב לא הניח בן? והכתיב: מבני יואב עובדיה בן יחיא! אלא דוד שהניח בן כמותו - נאמרה בו שכיבה, יואב שלא הניח בן כמותו - נאמרה בו מיתה, ע"כ.

והנה אהרן הניח בן כמותו, שאלעזר היה ג"כ כהן גדול, וזהו 'והלבשתם את אלעזר בנו', אך לא יוכשר לכהונה גדולה כי אם ע"י עבודה, דנעשה כהן גדול ע"י עבודה, ורק אז יוכשר לכהונה גדולה, ואחר שנתחנן אלעזר בנו לכהונה גדולה, לא שייך בו מיתה, אבל באותו שעה שהוא היה בהר ההר, בטרם שהתחיל אלעזר בעבודה, אז כתיב 'ומת שם', דדוקא 'שם' שייך באהרן לשון מיתה, שעדיין לא מילא אלעזר מקומו, אבל אחר שיתחנן בעבודה אז לא יצדק באהרן לשון מיתה, כיון שהניח בן כהן גדול כמותו.

לע"נ מלכה ב"ר שלמה שרייב הי"ד י"צ ז' תמוז

זאת חקת התורה. 'חוקה' הוא מלשון חקיקה, כי צריך כל אחד שיהיו דברי תורה חקוקים בלבו, 'נישט נאר פון אויבען' (-לא רק על לבו). ולכן היה הכתב בלוחות חקוק משני עבריהם. ויכול אדם לבוא לזה ע"י טהרה, כי ע"י טהרה נחקקים דברי תורה בלבו של אדם, ולכן כתיב לשון 'חוקה' בטהרת פרה.

וכן כתיב 'חוקה' בפרשת גיעולי מדין (במדבר לא:כא), כמו שאמרו חז"ל (חגיגה טו.), דכמו שאי אפשר לצמר לקלוט הצבע רק אם מסיר ממנו תחילה

עשינו מה שגזרת עלינו אף אתה עשה מה שהבטחתנו!

פאר א נדבה פון \$250 פאר גליון מליצי יושר וועט מען מודיע זיין ביי די ציינים פון די פלאצקע גאון - ווארשא, אבני נזר - סוכאטשוב, צדקת הצדיק - לובלין, ילקוט סופר - פאקש, לב העברי - הר הזיתים, ר' יוסף ענגיל - ויען, בן לאשרי חזון יחזקאל שערי זבול - הר המנוחות אז איר האט מקיים געווען די צוואה, און יעצט איז די צייט פאר זיי מקיים צו זיין זייערע הבטחה!

געדענקט "מקח בלייבט מקח"!

gilyonmy@gmail.com 732-510-0560

לכבוד מערכת מליצי יושר

הנה בפרשת חקת תשפ"ב הבאתם במדור 'בן לאשרי', מה שכתב החיד"א לפרש הפסוק 'נעברה נא בארצך לא נעבור בשדה ובכרם, ולא נשתה מי באר, דרך המלך נלך לא נטה ימין ושמאל', דנכסי גוים הם כהפקר, וכל המחזיק בהם זוכה, וחוקת השדה בנכסי הפקר היינו נעל גדר ופרץ, ואם קוצץ שריגי וענפי אילנות על דעת לתקן הקרקע קנה (ע' חו"מ סי' רע"ה). וזה שאמר הכתוב 'נעברה נא בארצך' - העברה בעלמא, באופן דאין שהות לחוקת נעל גדר ופרץ, שלא תסברו שאנו רוצים להחזיק בארצכם. וכי תימא דיעברו בשדות וכרמים, ומידי עוברם יקצצו ענפי האילנות והיא חזקה, לזה אמר 'לא נעבור בשדה ובכרם', עכ"ד.

והבאתם על זה קושיא מהבן לאשרי שכתב וז"ל: ובמחילת כבוד גאון תורתו היה בהעלם עין הבדולח קראי דמשנה תורה (דברים ב:ד) "אתם עוברים בגבול אחיכם בני עשו וגו', כי לא אתן לכם מארצם עד מדרך כף רגל, כי ירושה לעשו נתתי את הר שעי"ר, ואיך שייך לקנות מה שאמר ה' שנתנו לעשו, עכ"ל. והנה לענ"ד אינו מובן קושיתו, דהרי אפי' דאסור לקנות ולהחזיק אדמת עשו, אבל אינו ברור דבני עשו ידעו מזה, וא"כ עדיין יש לומר כדברי החיד"א דאמרו כך לבני עשו שלא יחשבו שרוצים להחזיק בארצם.

נא לענות אם יש לכם תשובה.

בהוקרה ובהערצה

יואל ראטענבערג, אנטווערפן

כל לכלוך וטינוף, כמו כן רק כאשר נגעל ונפלט כל הגסות והזהומא געמייניקייט (-מיואוס) מלבו של אדם, רק אח"כ יכולים להיות דברי תורה נחקקים בלבו, וזה ענין גיעולי מדין להפליט גיעולי נכרים. (נאות הדשא ח"ב עמוד שמ"ב).

נבואת בלעם. הענין מה שבלעם אחר שיצאו מפיו דברים קדושים אלו ונבואות עד סוף כל הדורות, היתכן שלא נשאר בו שום רושם דקדושה, ונשאר רשע כמקודם, ולא הוסיפו בו כל הדיבורים שום קדושה. ונראה דהיינו משום שלא היה הנבואה אצלו מצד הכנות, דהרי אדרבה, הכנותו היתה לרעה, ורק השי"ת עיקם פיו וכו', ומשום הכי לא נשאר לו מזה כלום.

וזהו כלל גדול בעבודת השי"ת, שהעיקר הוא ההכנה, ומהכנה של אדם נשאר אצלו, כי זה הוא מצד האדם, אבל בלי הכנה הגם שבשעת מעשה האדם הוא טוב, עם כל זה כיון שהוא רק מה שנתנו לו מן השמים, לא נשאר מזה כלום אצלו. ומשום הכי סעודת שבת בעי הכנה (ביצה ב:), כדי שתשאר מקדושת שבת לימי החול, כידוע דג' יומי מקמי שבתא נמשכת קדושה משבת הבא, וג' יומי אחרי שבתא משבת העבר, ואך משום דצורך ההכנה הוא שתשאר הקדושה על ימי החול, משום הכי די בהכנה דימי החול. (נאות הדשא ח"ב עמוד שמ"ג).

הפטרה. עמי זכר נא מה יעץ בלק מלך מואב ומה ענה אותו בלעם בן בעור. ויש להבין מהו העצה שיעץ בלק לבלעם, הכי לקלל את ישראל היא חכמה ועצה. אך הענין הוא, דבלק ובלעם טענו לפני השי"ת שיותר טוב לבחור באומות לחלק השי"ת שיהיו עובדים אותו אף שהם משוקעים בתאוות עוה"ז, ואעפ"כ יכופו את הרע שבהן מהמת היראה, וזו יותר מעלה מעבודת ישראל שבטבעם מרוחקים מכל רע, כמו שכתוב 'כי עם קדוש אתה לה' אלקיך ובך בחר'. ועל זה יורה שם "בלעם", לשון "בל עם" (-לא עמומות), היינו שלא היה

בו שום עמימות וקרירות מלשון 'אחלים עוממות', אלא היה בטבעו להוט לכל התאוות והדברים המאוסים, וזו היתה העצה שלהם.

אבל באמת לא זו הדרך לעבודת ה', כי העיקר הוא לזכך את החומר שלא יתאוה עוד לדבר שהוא נגד רצון השי"ת, ושלא יהיה רצונו מתנגד לרצון השי"ת, כי אם רצונו ותאוותו של אדם הם לדברים רעים, אז נחשב כאילו כל האדם משוקע ברע אף שבפועל אינו עושה רע, כמש"כ הרא"ש (מגילה יט.) לענין 'דעתו לחזור', דבמקום שרצון האדם, שם הוא כל האדם, ומשום הכי בחר השי"ת בישראל שמתבעם ורצונם לעשות רצון הבורא ית', ואף שמתחילה קשה לאדם לבוא למדריגה זו, אעפ"כ כשמתרגל בעבודה, ההרגל נעשה טבע. (נאות הדשא ח"ב עמוד שמ"ד).

ליכות ש.ה.ב.מ.ר. להצלחה בכ"ע

זאת חוקת התורה. הלשון 'חוק', היינו שיחקק הדברי תורה בלב, והוא ע"י בחינת תורה שבעל פה, שהוא הרוב חכמה לתקן הרוב כעס, ועיקר הוא לתקן קלקול הנפש שהביא המיתה לעולם, והתחלת קלקול הנפש היה בעסק אכילה שהכניס בה תאוה והרגשת הנאת עצמו, ואח"כ בא על חוה והטיל בה זהומא, ומזה נסתעף המאה ושלושים שנה שהוזכר בגמרא (עירובין יח:) והוא קליפת התאוה. ומה שהאכילה חוה אח"כ לאדם וכל בהמה וחיה (כמו שאמרו בראשית רבה י"ט, ה') זה היה מקליפת הקנאה. ואח"כ מזה נסתעף רציחה ממש בפועל בקין, ואחרי זה עבודה זרה באנוש. והתיקון לקלקול הנפש הוא ע"י אכילה, ולכן נקרא האכילה בלשון 'חוק', כמו שנאמר 'הטריפני לחם חוקי', כשהשי"ת הוא הזן ומפרנס אז האכילה הוא בקדושה, ואז נחקק בלב הקדושה לתקן קלקול הנפש. וזה שאמר במכילתא (בשלח ויסע א') 'חוק ומשפט'. 'חוק' זה שבת, היינו שבשבת אז

לע"נ הר"ר שלמה ב"ר יעקב עקיבא שרייבר ז"ל יא"צ ט' תמוז
פרה אדומה. במועד קטן (דף כח.) אמרו: מה פרה מכפרת, אף מיתתן של צדיקים מכפרת. ובשאלות (פרשה פרה) איתא: מה פרה אדומה מכפרת, ומעלת ישראל מטומאה לטהרה, אף מיתתן של צדיקים מכפרת על ישראל, עכ"ל. ונראה שהשאלות בא ליישב הקושיא מהך דיומא (דף ב.) דאמרו דפרה אדומה לאו בת כפרה היא, וא"כ איך אמרו ד'פרה אדומה מכפרת' ולכן הוסיף השאלות לפרש דהא דאמרו ד'פרה מכפרת', אין הכוונה לכפרה, אלא הכוונה שמטהרת, ולטהרה קרי לה 'כפרה', אבל אינה כפרה ממש. וע' זבחים (דף פח.): 'כתונת מכפרת על שפיכות דמים', שנאמר 'ויטבלו את הכתונת בדם', וברש"י שם: טבילה היינו כפרה עכ"ל. והיינו דסתם טבילה היא טהרה, וטהרה היינו כפרה, כמו כאן דמכונה טהרה בשם 'כפרה'. וע' משנה סוף יומא דמוכח דקרי לכפרת יו"כ 'מקוה', והיינו על שם טהרה.

וע' ברכות (דף טז.): למה נסמכו אהלים לנחלים, לומר לך מה נחלים מעלין את האדם מטומאה לטהרה, אף אהלים מעלין את האדם מטומאה לטהרה, וזהו ענין ההעלאה שמעלין אותו מכף חובה לכף זכות. ועיין רש"י (מנחות קי. ד"ה אין) שכתב דתלמוד תורה **מכפר** על עוונות כמו קרבנות, ע"ש, וא"כ הרי ההיקש והדמיון בהך דברכות 'כפרת' אהלים, ל'טהרת' נחלים, הוא ממש כהך דכאן דמקיש 'כפרת' מיתת צדיקים ל'טהרת' פרה. וכן לשון השאלות 'מה פרה אדומה מכפרת ומעלת את ישראל מטומאה לטהרה', דומה להך דברכות 'מה נחלים מעלין את האדם מטומאה לטהרה'.

ואם גם לא תרצה לפרש הגמ' בברכות שאמרו 'אהלים מעלין את האדם מכף חובה לכף זכות', דקאי על כח 'כפרה' של תלמוד תורה, רק תאמר שקאי על המאור שבה דמחזיר למוטב, או שע"י מה שנוודע לו על ידי לימוד התורה האסור והמחוייב, וע"י עולה מכף חובה לכף זכות, מ"מ הא חזינן בהך דהגמ' בברכות היקש העלאה מכף חובה לכף זכות לטהרה, וא"כ שפיר יש להקיש לכף זכות. (גליוני הש"ס מוע"ק כח.).

לזכות גבריאל בן עליהו להצלחה בכ"ע

וירא פנחס. בחידושי הר"ן (סנהדרין פב.) תמה דאיך אמר לו משה 'קריינא דאגרתא ליהוי פרוונקא, והרי היא הלכה ואין מוריס כן. ונראה דלפי דברי העיין יעקב שם שכתב דהוי בגדר של 'מיגרד מילתא', דמותר לב"ד להרוג באופן כזה אפילו שלא כפי הדין, פשוט דלא קשה מידי.

ברם נראה לענ"ד דהא דאמרו דזה הלכה ואין מורין כן, זהו במאורע פשוט דנוגע לעבריין יחיד, משא"כ כאן שהיו רבים הנכשלים, ולא רק בזנות, אלא גם בעבודה זרה דפעור, כמו שאמרו (סנהדרין קו.) כשאמר לה השמעני לי, הוציאה דמות פעור מחיקה ואמרה לו עבוד לזה. וכל מקום שאתה מוצא זנות ועבודה זרה אנדרלמוסיא באה לעולם והורגת רעים וטובים, א"כ היה בזה הצלת נפשות ממש. ושאלת פנחס היה רק בשביל שהוא כהן (ע' זבחים קא:), דאולי אסור לו להטמא אם אפשר לו לקיים שניהם דהיינו שיבא ישראל ויקנא, דאז אסור לכהן ליטמא. והשיב לו משה רבינו, דעכשיו אין כאן איש אחר שיבוא ויקנא, לכן אי אפשר להמתין, דיבני ביני כבר התחיל הנגף, אבל לא הורה לו על עיקר הדבר, שזה ידע פנחס בעצמו.

לזכות ח.ב.ל לזוה"ג בקרוב ובניקל

כל הנוגע במת וגו' ולא יתחטא את משכן ה' טמא. והיינו דאיכא חיוב כרת בטמא שנכנס למקדש. ותנן בנזיר (דף נו:.) דכל טומאה מן המת שהנזיר מגלח עליה, חייבים עליה על ביאת מקדש, וכל טומאה מן המת שאין הנזיר מגלח עליה, אין חייבים עליה על ביאת מקדש. וכן איתא בתוספתא (פ"ה נזיר ה"ג): רביעית דם אין נזיר מגלח עליה, ואין חייבין עליה על טומאת מקדש וקודש.

לכבוד עורך הגליון 'מליצי יושר'

ראשית כל, תודה בלי שיעור על גליון הנפלא שאתם מפיצים בכל שבוע ושבוע ברחבי תבל, ובזה אתם מומשיכים ישועות ורפואות והצלחה לכלל ישראל.

הנה נתעוררתי לנדב להפצת הגליון סכום חשוב, למעלה מכוחתי, אחרי ראותי דברי האור החיים הק' פרשת בשלח, וראיתי להעתיק דבריו הק' לתועלת הציבור, וז"ל: התנה ה' על כל מעשה בראשית להיות כפופים לתורה ועמליה, ולעשות כל אשר יגזרו עליהם, וממשלתם עליהם כממשלת הבורא ב"ה, ולזה תמצא כמו כן בשמים ובארץ ובכוכבים ובשמש וירח שלטו עליהם הצדיקים יחידים וכו', והכל בכח התורה, עכ"ל.

הרי דכל מעשה בראשית כפופים להצדיקים לעשות כל אשר יגזרו עליהם, עקב זאת בטוח אני בזכות צדיקים אלו לראות בעיני בשר ישועות והצלחות למעלה מדרך הטבע בכל ענינים.

ברכות לרוב, בהוקרה
 י.א.פ. לונדון

האכילה בקדושה שהוא מצוה, וע"י סעודת שבת מתקנים ג"כ קלקול הנחש וכו'. ובשבת אין צריך עונשין, רק ע"י עונג שבת זוכין לתקן קלקול הנחש שהיה באכילה, שכל מה שאוכל האדם בשבת הוא מצוה, ונקרא 'לחם חוקי'. וכמו שמובא בזוה"ק (ח"ג קע"ג סוף ע"א) 'ישלח עורך מקודש' דא קידוש ידים וכו', 'ועולתך ידשנה סלה', דא ברכת זימון. והוא כמו שאמרו גם בגמרא (ברכות נג:.) 'התקדשתם' אלו מים ראשונים, 'הייתם קדושים' אלו מים אחרונים וכו', 'אני ה' אלהיכם' זו ברכה, שע"י מים ראשונים ואחרונים וברכת המזון שמכיר שהש"ת הוא הנותן לחם לכל בריותיו עיד"ז מניס קדושה באכילה. וזה שנאמר 'ישלח עורך מקודש' היינו עזר מיצה"ר, דאיתא (סוכה נב:) 'ואלמלא הקב"ה עוזר לו אינו יכול לו' וכו', וע"י האכילה בקדושה נעשה לבו שלם לפני בוראו וכו', וע"י עונג שבת מועיל לתקן קלקול כאמור.

לזכות פ.ב.ש.ה. להצלחה בכ"ע

ויבוא בני ישראל כל העדה מדבר צין בחדש הראשון וישב העם בקדש ותמת שם מרים ותקבר שם. וברש"י:

למה נסמכה מיתת מרים לפרשת פרה אדומה, וכן הוא בפסיקתא. ושמעתי מאמור"ר גאון ישראל מ"ה שמחה בונם סופר נ"י אבדק"ק פ"ב יע"א לבאר ענין ההשוואה של מיתת צדיקים לפרה אדומה, דהנה המת מטמא טומאת הגוף, אבל כל הנכנס לאהל או הנוגע בו, נמצא הצדיק מטמא במיתתו את הגוף, אבל מאידך הוא מטהר את הנפשות, כי מיתת צדיקים מעורר לתשובה, כי החי יתן אל לבו דאם בארזים נפלה שלהבת, ואם בצדיקים כאלו, מה יענו איזובי קיר, ונתעורר העם לתשובה. וא"כ הצדיק מטמא טהורים בגוף על ידי מיתתו, ומטהר הטמאים בנפש, וזה הדמיון לפרה אדומה, כי פרה אדומה מטהר טמאים ומטמא טהורים, והכי נמי מיתת צדיקים מטהר הנפשות ומטמא הגוף, עכ"ד.

ולי נראה לומר בענין ההשוואה של מיתת צדיקים לפרה אדומה, דפרה אדומה רק מטהר כשנטמא על ידי נגיעה במת, אבל בטומאה יוצאת מגופו כגון זב ומצורע, אין אפר פרה מטהר. והכי נמי דומה מיתת צדיקים, דמיתת צדיקים מעורר לתשובה, אבל זה רק במי שחטא כי תאוה הוא לעינים, ועלול בטבעו לרע, או על ידי חברת מרעים ורשעים ונפתה אחריהם, דאז על ידי שרואה סוף האדם למיתה, הוא נתעורר על ידי זה. אבל אם הטומאה מגופו והוא בבחינת 'בראשו נגעו', כי תועה בדרך השכל ונכשל באמונה על ידי חקירה והשכלה, אז אין תרופה למכתו, וגם מיתת צדיקים לא יעוררו לתשובה.

לזכות בילא בת רבקה לרפ"ש והצלחה בכ"ע

דבר אל בני ישראל ויקחו אליך פרה אדומה. צ"ע כיון שכתב 'לאמר', א"כ למה צ"ל עוד 'דבר אל בני ישראל'. ונראה לי כי אין לעכו"ם טומאה וטהרה, דהם דומים לבהמה שנגעה במת שלא נטמא (ע' רמב"ם פ"א מטו"מ ה"ג) על כן בדיוק אמר 'דבר אל בני ישראל', כי אתם קרואים אדם. ועוד י"ל בהיות כי בני ישראל לא חטאו בעגל כלל, כי אם הערב רב, לכן בדוקא אמר קרא 'דבר אל בני ישראל' אשר לא חטאו בעגל, ואינו אצלם כי אם חוקה.

כל הנוגע במת בנפש האדם אשר ימות. צ"ב 'אשר ימות' לכאן מיותר. ונראה דבא לפשוט שאלות אנשי אלכסדריא את ר' יהושע בן חנניה, דאמרו (נדה ע:.) ששאלו: אשתו של לוט מהו שתטמא. אמר להם: מת מטמא, ואין נציב מלח מטמא. בן שונמית שהחיה אלישע מהו שייטמא כשחי. אמר להן: מת מטמא, ואין חי מטמא. מתים לעתיד לבא, צריכין הזאה שלישי ושיביעי, או אין צריכין. אמר להם: לכשיבוא משה רבינו עמהם הוא יענה על כך, ע"כ.

והנה מפסוק זה מוכח דדוקא מת 'אשר ימות' מטמא, לאפוקי אשתו של לוט שנעשית נציב מלח ופנים חדשות באו לכאן. וכן דוקא 'הנוגע במת', משא"כ הנוגע בבן השונמית דאין חי מטמא. אבל השאלה בנוגע מתים שעתידין לחיות, נשאר בספק.

תולדות האבני נזר ז"ע

קודם לידת האבנ"ז, לא היו לאביו הג"ר זאב נחום ולאשתו בנים הרבה שנים אחרי הנישואין, ונסע הג"ר זאב נחום להרה"ק מקוצק להזכיר את עצמו, כאשר נתן לו את הפתקא, הביט האדמו"ר בה ושאל "מי הוא הזאב ומי הוא הנחום", וענהו, שאמו אמרה לו ש'זאב' היה דודו והיה תלמיד חכם, ועל ה'נחום' לא ידע לענות. ואמר האדמו"ר "אולי הוא ר' נחום מפשעדרבור, אם כך, הרי זה ענין אחר". ואחרי זה שאל את שם אשתו, וכשענה 'דבורשו', אמר האדמו"ר זה אפשר שיהיה טוב, ואחרי זה נולד להם בנם הבכור בעל האבני נזר ז"ע.

הג"ר זאב נחום אביו של האבנ"ז סבל כל ימיו עוני ודחקות, אבל מעולם לא התאונן על מצבו, כי היה איש צדיק ועניו ובעל בטחון גדול. מספרים כאשר שאל אותו מחותנו הרה"ק מקוצק בענין פרנסתו, השיב: "לא רע" (-נישט קשה). וכשתמה האדמו"ר מה פירושו, כי ידע שאין פרנסתו מצויה כל כך, השיב: "ירכי היא מה שהיה - כבר עבר, ומה שהיה - השי"ת יעזור".

מדה זו של בטחון הוריש האב גם לבנו האבנ"ז, שגם הוא כמו אביו סבל דחקות כל ימי חייו וקיים תורתו מעוני, והעוני לא רק שלא העיב ולא עכר את רוחו, אלא ההיפך מזה, הגביר את כח התמדתו ושקידתו, כפי שהעיד על עצמו, דמאביו הרב ירש גם את כשרונותיו התורניים, ואת כח התמדתו ואהבתו העזה ללימוד התורה. (מגדולי התורה והחסידות ח"ה).

והנה בגדר הטומאות שאין הנזיר מגלח עליהן, כתב הרמב"ם בהלכות נזירות (פ"ו ה"א, וכו"כ בפירושו במשנה נזיר נד.) וז"ל: יש טומאות מן המת שאין הנזיר מגלח עליהן ולא סותר את הקודמין, ואע"פ שנטמא בהן טומאת שבעה, לפי שלא נאמר בו "וכי יטמא לנפש", אלא "וכי ימות מת עליו" עד שיטמא מטומאות שהן מעצמו של מת, עכ"ל.

אבל הכהנים מזהירים מה"ת שלא לטמא אפי' בטומאה מן המת שאין הנזיר מגלח עליה, דבהו כתב (ויקרא כא:א) "ואמרת אלהם לנפש לא יטמא בעמיו". והחילוק הוא, דלגבי טומאת כהנים דכתיב "לנפש לא יטמא", הרי מפרש בהאי קרא גם רביעית דם שהיא טומאה מן המת שאין הנזיר מגלח עליה, וכיון דכתיב בהדיא בקרא, לוקה עליה. אבל בטומאת נזיר כתיב "וכי ימות מת עליו" - עד שיטמא בטומאות שהן מעצמו של מת, אבל טומאה שאינה מעצמו של מת לא כתובה בתורה בהדיא לענין נזיר, ואינה אלא מדבריהם כלומר מדרשא, (ע' בסה"מ שרש ב' ובנושאי כליו). וכן לענין ביאת מקדש כתיב "כל הנוגע במת בנפש האדם", היינו מטומאות שהן מעצמו של אדם, אבל טומאה שאינה מעצמו של אדם לא כתובה בתורה, ואין טומאה לגבי האי דינא אלא מדבריהם כלומר מדרשא.

והנה כתב הרמב"ם (פ"ו קרבן פסח ה"ב) וז"ל: טמא מת שחל שביעי שלו להיות בארבעה עשר, אע"פ שטבל והוזה עליו והרי הוא ראוי לאכול קדשים לערב, אין שוחטין עליו אלא נדחה לפסח שני, שנאמר "ויהי אנשים אשר היו טמאים לנפש אדם ולא יכלו לעשות הפסח ביום ההוא", מפי השמועה למדו ששביעי שלהן היה, ועל זה שאלו אם ישחט עליהן והם יאכלו לערב, ופירש להן שאין שוחטין עליהן, במה דברים אמורים בשנטמא בטומאות מן המת שהנזיר מגלח עליהן, אבל אם היה טמא בשאר טומאות מן המת שאין הנזיר מגלח עליהן, שוחטין עליו בשביעי שלו אחר שיטבל ויזה עליו וכשיעריב שמשו אוכל פסחו, עכ"ל. ולפ"י מדויק היטב לשון הכתוב בפרשת בהעלותך: "ויהי אנשים אשר היו טמאים לנפש אדם", ולא כתב בהם קרא "אשר היו טמאים לנפש", כמו שכתב קרא שם להלן "איש כי יהיה טמא לנפש", ולא כתב שם "טמא לנפש אדם", והיינו משום שהנזיר מגלח עליהן, ולא כתב שם "טמא לנפש אדם" מטומאות שהן מעצמו של האדם שהנזיר מגלח עליהן, ולכן אין שוחטים עליהם אף כי שביעי שלהם היה, ואפילו אם כבר טבלו והוזה עליהם אין שוחטים עליהם. אבל מי שהיה טמא בטומאת מת שאין הנזיר מגלח עליה וחל שביעי שלו בערב פסח והוזה עליו וטבל, שוחטים עליו הפסח.

כחו של בלעם. יש כאן בפרשה זו דבר פלא מאוד איך היה לבלעם הרשע כל כך הרבה השגות שאמר 'שומע אמרי אל ויודע דעת עליון', איך קרה דבר כזה, דאם לא היה אמת, אז התורה הקדושה לא היתה מביאה דבריו בזה. אבל כשעיינתי בכתבי האריז"ל ז"ע ראיתי שהכל מתברר, דכן אומר האריז"ל, כי בלעם הוא הרע של הבל, ומשה הוא הטוב של הבל, ונודע כי בהיות הכסף נצפרת ע"י העופרת שהיא הקליפה, אשר היא שואבת הסיגים של הכסף, מוכרח שישארו איזו ניצוצות כסף מעורבות עם הסיגים באותה העופרת, וחוזרים הצורפים לצרף העופרת ההוא, ומוציאים מתוכה כל ניצוצות הכסף. ועד"ז כשנצטרף הטוב של משה מתוך הרע של בלעם, בהכרח נשארו בו קצת ניצוצות טובות משרש משה רבינו ע"ה, והם מוכרחות לצאת ולהתברר משם ע"י מיתות רבות וגלגולים כנודע. וענין הקדמה זו היא בכל בחי' נשמות בני אדם אשר הוא מעורב מטוב ורע ולא נתקן, שצריך לחזור בגלגול לתקן, ובכח ניצוצות טובות ההם של שרש משה, היה משיג בלעם כל אותה ההשגה הגדולה שעליה היה אומר 'נאום שומע אמרי אל ויודע דעת עליון'.

וא"כ אנו לומדים מכתבי האריז"ל מה שפעמים אנו רואים שיש לאנשים השגות גדולות ועושה מופתים, ומי שמכיר את האדם הוא לא יכול להבין איך יש לו השגות כאלו, ומעשיו לא כל כך גדולים. אבל אנו רואים שבלעם שהיה לו השגות, אבל זהו לא מכוחו שעבד את ה' יתברך וזיכך גופו ונשמתו, דהא היה רשע גמור, אלא מכח ניצוצות הקדושה של משה רבינו ע"ה שהיה מעורב בין הסיגים שהיה של בלעם, מזה היה לו כל הכח, אבל לא כח שלו ממש. ובאמת נלענ"ד שבזה יכולים להבין שהיו הרבה פעמים אנשים גדולים גאונים וצדיקים ולא היה להם שום השגות ורוח הקודש, ויש אנשים יראים אבל לא כל כך גאונים וצדיקים, ורואים אצלם רוח הקודש ומופתים, אבל כפי מה שמבואר יכולים להבין מפני שיש להם ניצוצות של אנשים צדיקים גדולים מדורות שעברו שהם היו אנשים ממש גדולים וצדיקים, ולכן עכשיו יש להם השגות מהם, אפילו שהם עכשיו לא כל כך גאונים וצדיקים גמורים, וד"ק היטב בדברינו האמתיים.

לחמת מ.ב.ב. לזוה"ג בקרבן ובניקל

זאת חוקת התורה. יש ליישב מדוע כתיב 'זאת חקת התורה', ולא 'זאת חקת הפרה'. ונראה כי הנה כל מצוה ומצוה אפילו מצוה שכלית שכולם מבינים שצריכים לקיים כגון כיבוד אב ואם, לא תגזול, עריות וכו', חוץ מהשכליות שבה, יש גם חק בזה, והיינו מה שאין אנו מבינים, כמו שמבואר בכתבי האריז"ל מה עושה ופועל מצוה בעולמות העליונים, ומה מתקן המצוה בעולמות העליונים. ובכן מה עושה העבירה, ומה פוגם בעולמות העליונים, ומה מפסיד האדם בזה העולם כשעושה עבירה. וא"כ בכל מצוה שכלית יש בזה חוק שאנחנו בכלל לא משיגים, ואנחנו רק יודעים השכל של המצוה, אבל היוצא מן המצוה אנחנו לא יודעים, וא"כ זהו כבר גם חוק, וא"כ בכל מצוה ומצוה אפילו המצוות השכליים, יש בהם חק שזה לא ידוע לנו, והאריז"ל רק גילה לנו קצת מן המקצת. וזה שאמר הכתוב 'זאת חקת התורה', שכל התורה כולה זהו חוקים, וכאן התורה נותנת לנו דוגמא אחת 'ויקחו אליך פרה אדומה', וכמו במצוה זו אפילו שלא מבינים, אנו מחייבים לקיימה, כך כל התורה והמצוות יש בהם חוק וטודות התורה ומחייבים לקיימם, וזהו הביאור 'זאת חקת התורה', שכל התורה זהו מלא חוקים, אפילו שהמצוות שאנו מבינים יש בזה חוקים.

סגולת אריה"ק כהדרת הרה"צ מ'אראד זצ"ל

ערליכע קינדער

ארייברענגען יראת חטא אין אייערע קינד דורך א שטיין ביי קברי צדיקים.

וואס טוהט מכן דורות ישרים:

- ת"ח וירש וואס טוהט עס שוין אסאך יארהן צו העלפן אידן, וועט עס טוהן פאר אייער ישועה כריזיאט, באנאמנות, קאנפידענשעל.
- יעדע נאמען איז א באזונדערע שטיין, באזונדערע עבודה און תפלות פאר א לענגערע צייט. אלעס ווערט געטוהן מיט גרויס איבערגעגעבענקייט, מיט כוונה, במתינות, אזוי האט עס די ריכטיגע כח.
- מ'שרייבט די גאנצע נוסח אויפן שטיין סיי פאר מען באקט די חליות און סיי נאכדעם אזוי ווי אלע שיטות. די שטיין בלייבט אין דעם אויווען פאר 2 וואכען.
- מ'זאגט די תפילה 18 מאל אויפן שטיין, ביי די ריכטיגע צייטען.
- מ'לאזט איין וויסען ווען די שטיין ווערט געבאקען, שהוא עת רצון להתפלל, כדי איר זאלט קענען מיט זאגען די תפילה.
- די ת"ח גייט אליין צום ציון און מתפלל, נאכדעם וואס ער רופט גשמת הצדיק אל קברו (המקובל מהישמח משה).
- די שטיין ווערט באגראבען ווי די ריכטיגע וועג, און אזוי זעהט מען עס נישט.
- מקען אויך אפגעבען די שטיין און עס אליין אראפלייגען ביי וועלכע צדיק איר ווילט.
- מקען באשטעלען אפאר שטיינער כדי מזאל עס לייגען ביי אסאך צדיקים.

דוקא אויך דעם מקובלדיגע אופן פון **מכון דורות ישרים** זעהט מען ווי עס ווערט מקוים די ווערטער פון אריה"ק אויפן האר: **יעדע חלב (אריינברענגען יין הארץ צו אידישקייט), שיהיה לב לשרים לטובה (ס'טויעט די גאנצע מענטש), וזראה מלאים (וועט זעהן וואונדער),** מקען עס געבען פון מענער.

פאר פרטים רופט-טקסט מכן דורות ישרים
doroshesharim@gmail.com 917-635-3883

צופרידענע עלטערען פון מכן דורות ישרים זאגן:

מיין קינד איז געווארען א אנדערע מענטש. ער לערנעט ענדיגען א מסכתא

מיין זוהן בעהט מיין "זעק מיין" 5 מינוט פאר סוף זמן קריאת שמע

מיין יצחק האט אריינגעלייגט א פילטער

איך האב נישט געהאט קיין מנוחה פארדעם, נישט וויסענדיג וואס מיין בחור טוהט

כיהאב אנגעווייבען זעהן הצלחה מיט מיינע קינדער נאכען מנדב זיין פאר מיין חברי קינ